

X Ka 736/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Krzysztof Chmielewski

Protokolant: sekretarz sądowy Anna Laskowska

przy udziale Prokuratora Wojciecha Peleszoka

oraz oskarżyciela skarbowego R. D.

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2019 roku

sprawy M. K.

oskarżonej o czyn z art. 56 § 1 kks i in.

na skutek apelacji oskarżyciela skarbowego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy M.

z dnia 23 maja 2019 roku sygn. akt III K 496/18

orzeka:

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz D. C. kwotę 840 (osiemset czterdzieści) złotych tytułem zwrotu wydatków na ustanowienie pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym; kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt *X Ka 736/19*

UZASADNIENIE

M. K. została oskarżona o to, że w dniu 05 stycznia 2011 r. w W. zajmując się sprawami D. C., w złożonej Naczelnikowi Urzędu Skarbowego W.-U. korekcie zeznania o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2005 (PIT-38) D. C., podała nieprawdę nie wykazując dochodu w kwocie (...) zł, przez co naraziła na uszczuplenie podatek dochodowy od osób fizycznych w kwocie (...) zł,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s.

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w W. wyrokiem z dnia 23 maja 2019 roku w sprawie o sygn. akt III K 496/18:

I. oskarżoną M. K. uniewinnił od popełnienia zarzucanego jej czynu;

II. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art 113 § 1 k.k.s. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonej M. K. kwotę 504 (pięciuset czterech) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. koszty postępowania przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł oskarżyciel skarbowy – Naczelnik Urzędu Skarbowego W.-U. zaskarżając orzeczenie w całości na niekorzyść oskarżonej. Skarżący zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść poprzez niezasadne uznanie, iż oskarżona nie dopuściła się zarzucanego jej aktem oskarżenia czynu, co skutkowało jej uniewinnieniem, podczas, gdy w rzeczywistości całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz jego prawidłowa ocena pozwalały na przyjęcie, iż oskarżona M. K. dopuściła się zarzucanego jej czynu z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s.

W konkluzji oskarżyciel skarbowy wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy-Mokotowa w W. III Wydziału Karnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela skarbowego - Naczelnika Urzędu Skarbowego W.-U. okazała się bezzasadna.

W ocenie sądu odwoławczego podniesione przez skarżącego zarzuty stanowią jedynie wyraz dezaprobaty względem zaskarżonego orzeczenia oraz niezasadną polemikę z rozstrzygnięciem sądu rejonowego. Kwestionowanie zasadności i sposobu przeprowadzonej przez sąd oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i poczynionych na tej podstawie ustaleń faktycznych jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie. W ocenie sądu okręgowego analiza akt postępowania dokonana w toku kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia prowadzi do przekonania, iż sąd rejonowy dokonał prawidłowej, kompletnej i rzetelnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w niniejszej sprawie.

Sąd odwoławczy stanął na stanowisku, przychylając się tym samym do ustaleń poczynionych przez sąd meriti, że obszerny i kompleksowy materiał dowodowy zebrany w przedmiotowej sprawie nie pozwalał na uznanie oskarżonej winnej popełnienia zarzucanego jej czynu z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s.

Przypomnieć należy, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego, lecz powinien polegać na wykazaniu jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego. Ponadto zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w zaskarżonym wyroku, gdyż sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego, odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach od tych, na których oparł się Sąd I instancji, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest skuteczny tylko wtedy, kiedy skarżący wykaże konkretne uchybienia w ocenie materiału dowodowego, jakich dopuścił się sąd I instancji, stosujący reguły logicznego rozumowania, zasady wiedzy i doświadczenia życiowego (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 01.03.2007r., WA 8/07, OSNwSK 2007/1/559). Błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego, bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Może on więc być wynikiem nieznamości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 k.p.k.), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd. (tak: T. Grzegorzyc, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Zakamycze 2003, teza 9 do art. 438 k.p.k.). Dokonana przez sąd meriti ocena dowodów (przekonanie o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych) korzysta z ochrony art. 7 k.p.k. jeśli tylko: jest poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy; stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego; jest zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego; a nadto została wyczerpująco i logicznie uargumentowana w uzasadnieniu wyroku (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13.10.2010r., IV KK 248/10, OSNwSK 2010/1/1940).

Z materiału dowodowego zgromadzonego w aktach przedmiotowej sprawy wynika, iż oskarżona M. K. udzielając porady D. C. w zakresie rozliczeń PIT-38 za poszczególne lata podatkowe, powzięła wątpliwości co do legalności

prowadzonej działalności przez spółkę (...), Spółka jawna. W związku z powyższym, jako pełnomocnik D. C. złożyła w trybie art. 72 § 1 w zw. z art. 73 § 1, § 2 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Ordynacja podatkowa wniosek o stwierdzenie nadpłaty w wysokości (...) zł za 2005 rok. Ponadto zgodnie z art. 75 § 3 Ordynacji podatkowej, oskarżona w imieniu swojej mocodawczyni, była zobowiązana do złożenia korekty deklaracji PIT-38 za 2005 rok, co też uczyniła. Zatem sąd rejonowy prawidłowo ustalił, iż oskarżona mając wątpliwości co do działalności spółki (...), Spółka jawna, podjęła niezbędne czynności, które zmierzały do ustalenia wysokości należnego podatku, nota bene zgodnie z obowiązującymi wówczas przepisami Ordynacji podatkowej. W tym miejscu wskazać również należy na treść art. 81b § 2 Ordynacji podatkowej, który stanowi, że wniosek o stwierdzenie nadpłaty wraz z korektą deklaracji podlega weryfikacji przez organ podatkowy w zakresie prawidłowości, natomiast sama korekta deklaracji nie wywołuje żadnych skutków do momentu jej zatwierdzenia przez organ podatkowy. Tym samym nie ulega jakimkolwiek wątpliwości, iż oskarżona składając w imieniu D. C. korektę deklaracji w trybie wniosku o stwierdzenie nadpłaty w wysokości (...) zł z tytułu niesłusznie wpłaconego w 2006 roku podatku na poczet podatku należnego za 2005 rok, w żaden sposób nie mogła narazić na uszczuplenie podatku dochodowego od osób fizycznych. Zgodzić się również należy z sądem meriti, iż dane wskazane w korekcie wynikały tylko i wyłącznie z analizy dokonanej przez oskarżoną i de facto podlegały stosownej weryfikacji przez organ podatkowy. Zatem nie może być mowy o podaniu nieprawdy, bowiem przeprowadzona przez oskarżoną analiza, miała dopiero podlegać weryfikacji przez organ podatkowy.

Na uwadze należy mieć również, iż ustalenie podatku na kwotę (...) zł za rok 2005 miało miejsce dopiero w 2007 roku i wynikało z korekty informacji PIT-8C za 2005 rok wystawionej dla D. C. przez syndyka L. K. w postępowaniu upadłościowym spółki (...), Spółka jawna wykazującej dochód w wysokości (...) zł. Zatem nie może być mowy o narażeniu podatku dochodowego od osób fizycznych przez oskarżoną M. K. na uszczuplenie o w/w kwotę, skoro nie była ona znana oskarżonej w momencie składania korekty. Ponadto na uwadze należy mieć, iż oskarżona dokonała częściowej zapłaty podatku od osób fizycznych za rok 2005, a także, mając wątpliwości co do działalności prowadzonej przez (...) E. D. i Spółka, Spółka jawna, dążyła do ustalenia rzeczywistej wysokości należnego podatku dochodowego od osób fizycznych, co skutkowało złożeniem stosownej korekty PIT-38, a tym samym wykonaniem ciężących na niej obowiązków wynikających z art. 75 § 3 Ordynacji podatkowej.

Powyższe rozważania sąd miał na względzie dokonując prawno-karnej oceny zachowania oskarżonej w kontekście czynu zarzucanego jej w akcie oskarżenia. Niewątpliwie lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że sąd rejonowy bardzo wnikliwie analizował materiał dowodowy zebrany w sprawie. Jego wynikiem było stwierdzenie, iż nie można przypisać oskarżonej popełnienia zarzucanego jej czynu z powodów, które sąd meriti w sposób wyczerpujący uzasadnił. W przekonaniu sądu okręgowego argumentacja przedstawiona przez sąd I instancji w pełni uwzględnia zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ustalenia faktyczne są prawidłowe i opierają się na wiarygodnym materiale dowodowym. W ocenie sądu odwoławczego, dokonano prawidłowych ustaleń i wyciągnięto właściwe wnioski z zebranego w sprawie materiału dowodowego. Ustalenia te są poczynione w sposób właściwy i pozwoliły na przeprowadzenie instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku odnośnie działania oskarżonej M. K.. Wobec powyższego wskazać należy, iż sąd rejonowy prawidłowo uznał, iż ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie można wyprowadzić wniosku, że oskarżona M. K. swoim zachowaniem wypełniła znamiona czynu z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s.

Sąd rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku omówił proces związany z oceną dowodów, jak również przesłanki, które doprowadziły go do uznania, że nie można przypisać oskarżonej popełnienia zarzucanego jej czynu.

Wobec powyższego sformułowany w przedmiotowej apelacji i rozwinięty w uzasadnieniu zarzut błędu w ustaleniach faktycznych miał wyłącznie polemiczny charakter. Okoliczność ta jednak nie mogła podważać dokonanej przez sąd I instancji oceny materiału dowodowego oraz poczynionych na tej podstawie ustaleń faktycznych, co do przebiegu inkryminowanego zdarzenia.

Mając na uwadze powyższe sąd okręgowy, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. oraz art. 456 k.p.k. orzekł jak w sentencji.

W oparciu o treść art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. kosztami postępowania odwoławczego obciążono Skarb Państwa. Na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. oraz na podstawie § 11 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie zasądzone od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonej kwotę 840 zł tytułem zwrotu kosztów ustanowienia jednego obrońcy w postępowaniu odwoławczym.